

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 599/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 31 maja 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 851/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. J.	- zabezpieczony w aktach sprawy materiał dowodowy nie daje podstaw do przeprowadzenia pełnej rekonstrukcji przebiegu wypadku drogowego zaistniałego w dniu 10 sierpnia 2020 r. w sensie kryminalistycznym, a najbardziej prawdopodobny przebieg wypadku, wynikający z zabezpieczonych przez policję śladów materialnych, został opisany w p. III i IV opinii, analiza zgromadzonego materiału	pisemne i ustne opinie biegłej w dziedzinie rekonstrukcji zdarzeń drogowych mgr inż. B. W.	258-285, 351-354, 389-392

dowodowego
pozwala na
stwierdzenie, że
zasadniczą
przyczyną
wystąpienia
wypadku w dniu
10.08.2020 r. było
nieprawidłowe
zachowanie
kierującej pojazdem
F. (...) - B. M.;

- kierujący pojazdem
S. - M. J. przed
wypadkiem i w jego
trakcie poruszał się z
prędkością znacznie
przekraczającą
prędkość
dopuszczalną na
tym odcinku,
przekroczenie
prędkości
dopuszczalnej przez
kierującego
pojazdem S., o co
najmniej 30 km/
h, daje jednoznaczne
podstawy do
przypisania mu
błędu w taktyce
jazdy;

- oskarżony M.
J. poruszał się z
prędkością znacznie
przekraczającą
prędkość
dopuszczalną na tym
odcinku, a odległość,
jakiej potrzebował
na zatrzymanie
pojazdu z prędkości
80 - 90 km/h, z
jaką się poruszał
w chwili powstania
stanu zagrożenia,
była większa (27,5
- 40,5 m) niż

droga potrzebna na zatrzymanie pojazdu (27,3 m). Przekroczenie prędkości dopuszczalnej przez kierującego pojazdem S. daje podstawy do przypisania mu błędu w taktyce jazdy, co pozostaje w związku z możliwością uniknięcia wypadku lub co najmniej zmniejszenia jego skutków.

Zachowanie kierującego pojazdem S. nie pozostaje natomiast w bezpośrednim związku z wystąpieniem wypadku;

- analiza zgromadzonego materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że zasadniczą przyczyną wystąpienia wypadku w dniu 10.08.2020 r. było nieprawidłowe zachowanie kierującej pojazdem F. (...) - B. M.. Kierująca tym pojazdem popełniła błędy w taktyce jazdy polegające na niezachowaniu szczególnej ostrożności podczas wykonywania

manewru skrętu w lewo, nieustąpieniu pierwszeństwa kierującemu pojazdem S. poruszającemu się po lewym pasie ruchu (był on w trakcie manewru wyprzedzania) oraz zawczasu nie sygnalizowała zamiaru skrętu w lewo;

- zgromadzony materiał dowodowy i przeprowadzone analizy nie pozwalają w sposób analityczny (na podstawie zabezpieczonych śladów) oszacować prędkości ruchu pojazdu F. w trakcie wykonywania przez kierującą nim manewru skrętu w lewo. W dynamicznej symulacji komputerowej wykonanej w programie V-SIM przyjęto prędkość ruchu tego pojazdu na poziomie 10 km/h (biorąc pod uwagę jego możliwości trakcyjne - górna granica prędkości zderzeniowej pojazdu F. mogła wynosić ok. 10 km/h). Jeżeli prędkość rzeczywista byłaby nieco wyższa, to kierujący pojazdem S., nawet gdyby

		<p>poruszał się z prędkością dopuszczalną (50 km/h), to i tak nie byłby w stanie podjąć żadnego skutecznego manewru obronnego. W takiej sytuacji czas trwania stanu zagrożenia byłby zbliżony do średnio-statystycznego czasu reakcji przeciętnego kierowcy (1 s). Tym samym przekroczenie przez oskarżonego prędkości dopuszczalnej nie miałooby wpływu na możliwość uniknięcia zdarzenia.</p>		
2.1.1.2.	M. J.	potwierdzenie obecności na miejscu zdarzenia i potwierdzenie faktu sporządzenia notatki urzędowej z dnia 10.08.2020 r.	zeznania świadka P. C.	384-384v.
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			

<p>1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>2.1.1.1.</p>	<p>pisemne i ustne opinie biegłej w dziedzinie rekonstrukcji zdarzeń drogowych mgr inż. B. W.</p>	<p>opinie biegłej opierają się na analizie wszystkich zebranych w sprawie dowodów, są zrozumiałe, zawierają klarowne i wyczerpujące odpowiedzi na wszystkie postawione pytania i nie zawierają niewyjaśnionych sprzeczności.</p>	
<p>2.1.1.2</p>	<p>zeznania świadka P. C.</p>	<p>zeznania funkcjonariusza policji na okoliczność udziału w czynnościach na miejscu zdarzenia drogowego logiczne i jasne, brak podstaw do ich kwestionowania</p>	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>Naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności:</p> <p>1. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy, a nadto, nieuwzględnienie wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy w szczególności poprzez odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

oskarżonego w zakresie w jakim wskazał, że kierująca pojazdem marki F. (...), jadąca prawym pasem jezdni wykonała gwałtowny ruch - skręciła w lewo do posesji nie mając włączonego kierunkowskazu i zajęła oskarżonemu drogę, w sytuacji, gdy:

- uszkodzenia pojazdu marki F. (...), w szczególności uszkodzenia pokrywy komory bagażnika, wgiętego dolnym lewym narożnikiem na zewnątrz, wskazującego, iż samochód został uderzony pod kątem (będąc w skręcie) a nie równolegle (jadąc na wprost),

- sposób przemieszczenia się pojazdu marki F. (...) po zderzeniu, tj. przemieszczanie się w zarzucaniu bocznym na lewe pobocze a następnie rolowanie do pozycji powypadkowej w lewym przydrożnym rowie, wskazuje na brak równoległego ustawienia osi podłużnych pojazdów w chwili zderzenia,

- zeznania J. M., syna kierującej pojazdem F. (...), podającego, iż zmarła w dniu zdarzenia jechała z domu do swojej matki, mieszkającej w Ł., w miejscu gdzie był wypadek,

uwiarygadniają wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie tj.: skręt kierującej pojazdem F. (...) w lewo na posesję, gdzie zamieszkiwała jej matka.

2. art.201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków obrony o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego oraz wniosku o wezwanie biegłego na rozprawę w celu złożenia ustnej uzupełniającej opinii i bezkrytyczne zaakceptowanie przez Sąd wniosków opinii biegłego, w sytuacji gdy opinie złożone do akt sprawy są niepełne, niejasne, wewnętrznie sprzeczna, a nadto oparte są na błędnych założeniach, w szczególności w opiniach brak jest:

- zgodności pomiędzy

ustaleniami w zakresie ustawienia pojazdów w chwili zderzenia a ich uszkodzeniami i w konsekwencji przyjęcie przez biegłego, iż osie samochodów w chwili zderzenia były równoległe (opinia podstawowa str. 2, rys. 2.2.2), podczas gdy uszkodzenia pojazdu marki F. (...), w szczególności uszkodzenia pokrywy komory bagażnika, wgiętego dolnym lewym narożnikiem na zewnątrz, świadczy o tym, iż impuls siły uderzenia działał pod kątem, a nie wzdłuż tak jak to wskazał biegły (pismo obrony z dnia 15.04.2021 r. str. 1-2),

- brak zgodności pomiędzy symulacją przeprowadzoną przez biegłego, dotyczącą przemieszczania się pojazdu marki F. (...) po zderzeniu wskazującą, iż samochód F. (...) po zderzeniu przemieszcza się w prawą stronę jezdni (opinia podstawowa str. 3 rys. 2.2.3 oraz 2.2.4 a śladami powypadkowymi i położeniami zarzucania

samochodu
udokumentowanymi
przez Policję, który
to po zderzeniu
przemieszczał się w
zarzucaniu bocznym
na lewe pobocze
a następnie rolował
do pozycji
powypadkowej w
lewym przydrożnym
rowie,

- brak uwzględnienia
w szkicu
sytuacyjnym
sporządzonym przez
biegłego śladów
zarzucania pojazdu
S.

udokumentowanymi
przez Policję na
miejscu zdarzenia,

- brak w opinii
obliczeń
symulacyjnych
uwzględniających
położenia śladów na
jezdni i pozycji
powypadkowych
samochodów
zwymerowanymi
przez Policję a
miejscu zdarzenia,
nieuzasadnione
przyjęcie przez
biegłego prędkości
kolizyjnych
pojazdów na
poziomie 80 km/h -
S. i 30 km/h - F.
a nadto wewnętrzna
sprzeczność w opinii
i przyjęcie przez
biegłego w symulacji
zderzenia prędkości
kolizyjnej F. na
poziomie 30 km/
h (str. 3 opinii

	<p>podstawowej), a następnie podanie, iż prędkość ta wynosiła 20 km/h (str. 4 opinii podstawowej).</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż zdeaktualizowała się ta część zarzutów zawarta w apelacji, która dotyczyła oddalenia wniosków obrony o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego oraz wniosku o wezwanie biegłego na rozprawę w celu złożenia ustnej uzupełniającej opinii, w związku z uzyskaniem na etapie postępowania odwoławczego opinii innego biegłego w dziedzinie rekonstrukcji zdarzeń drogowych mgr inż. B. W..</p> <p>Przechodząc do meritum w pierwszej kolejności zważyć należy, iż przekonanie sądu o wiarygodności określonych dowodów i niewiarygodności</p>				

innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu (zobacz: OSNKW 7-9/1991, poz.41). Pamiętać należy, iż konsekwencją zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) jest wymóg, aby ustalenia faktyczne, w oparciu o które następuje orzekanie, były udowodnione, tylko wówczas można przyjąć, że są one prawdziwe, czyli zgodne z rzeczywistością. Zobowiązuje ona organy procesowe

do dołożenia –
niezależnie od woli
stron –
maksymalnych
starań i wyczerpania
wszelkich
dostępnych środków
poznania prawdy.
Organy procesowe w
ramach swobodnej
oceny dowodów są
ustawowo
zobligowane do
ukształtowania
przekonania dopiero
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów
ocenianych według
zasad prawidłowego
rozumowania z
pełnym
wykorzystaniem
dostępnej wiedzy
i doświadczenia
życiowego (art. 7
k.p.k.). Kodeks nie
narzuca żadnych
dyrektyw, które
nakazywałyby
określone
ustosunkowanie się
do konkretnych
dowodów i nie
wprowadza różnic
co do wartości
poszczególnych
dowodów. Zasada
prawdy materialnej
jest adresowana do
wszelkich organów
procesowych. Nie da
się jednak zawsze
bezwzględnie ustalić
przebiegu zdarzenia,
lecz niekiedy tylko
w takim zakresie,
na jaki zezwalają na
to zebrane dowody

oraz dostępna
wiedza i
ukształtowane na jej
podstawie
doświadczenie
życiowe. W toku
prowadzonych
czynności
uprawnione organy
mają jednak
obowiązek
wnikliwego
zbadania i
uwzględnienia
wszystkich
okoliczności
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art.
4 k.p.k.). Wyrok
musi być wynikiem
analizy całokształtu
ujawnionych
okoliczności, a więc
i tych które go
podważają.
Pominięcie
istotnych dla sprawy
okoliczności,
mogących mieć
wpływ na
rozstrzygnięcie w
kwestii winy,
stanowi oczywistą
obrazę przepisu
art. 410 k.p.k.
Podzielić też należy
konsekwentne
poglądy
orzecznictwa, że
przekonanie Sądu
o wiarygodności
jednych dowodów
i jej braku w
przypadku innych,
pozostaje pod
ochroną przepisu
art. 7 k.p.k., jeżeli
zostało poprzedzone
ujawnieniem w toku

rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis).

W aspekcie powyższego zważyć zatem należy, iż w świetle opinii biegłej w dziedzinie rekonstrukcji zdarzeń drogowych mgr inż. B. W. i w kontekście ponownej oceny wyjaśnień oskarżonego M. J. dokonanej w celu zestawienia ich we wzajemnym powiązaniu i kontekście zaistniała konieczność modyfikacji czynu przypisanego oskarżonemu. W tym miejscu wskazać należy, że impuls do dopuszczenia dowodu z opinii

innego biegłego stanowiło stwierdzenie, że opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej mgr inż. M. R. (vide k. 58-64, k. 78, k. 118-122) w świetle zastrzeżeń wyartykułowanych przez obrońcę oskarżonego oraz wniosków opinii prywatnej inż. R. B., załączonej na etapie postępowania odwoławczego (vide k. 216-250) nie jest pełna i jasna. Słusznie wskazał skarżący, że uszkodzenia pojazdu marki F. (...), w szczególności uszkodzenia pokrywy komory bagażnika, wgiętego dolnym lewym narożnikiem na zewnątrz, wskazywały, iż samochód został uderzony pod kątem (będąc w skręcie) a nie równolegle (jadąc na wprost), zaś sposób przemieszczenia się pojazdu marki F. (...) po zderzeniu, tj. przemieszczanie się w zarzucaniu bocznym na lewe pobocze a następnie rolowanie do pozycji powypadkowej w

lewym przydrożnym rowie, wskazywał na brak równoległego ustawienia osi podłużnych pojazdów w chwili zderzenia. Analizując opinię biegłego mgr inż. M. R. odnieść należy wrażenie, że pominął on wymowę określonych dowodów, jak chociażby dowodu z zeznań J. M., (syna kierującej pojazdem F. (...)), który podał, iż B. M. w dniu zdarzenia jechała z domu do swojej matki, mieszkającej w Ł., właśnie dokładnie w miejscu gdzie był wypadek, co w sposób oczywisty uwiarygadnia wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie tj.: skręt kierującej pojazdem F. (...) w lewo na posesję, gdzie zamieszkiwała jej matka. Tym samym, częściowo okazały się zasadne twierdzenia skarżącego - obrońcy oskarżonego M. J. - koncentrujące się na wykazaniu naruszenia przepisów postępowania w opisanym zakresie (wskazujące na rzekomą wadliwość

procedowania w tym
względzie).

Kontynuując
niewątpliwie jest
bezsporne, że
przestępstwo
spowodowanie
wypadku
komunikacyjnego z
art. 177 k.k. ma
charakter skutkowy,
konieczne jest więc
ustalenie, że
pomiędzy
stwierdzonym
naruszeniem zasad
bezpieczeństwa w
ruchu, a zaistniałym
wypadkiem zachodzi
związek
przyczynowy. Należy
podkreślić, że sam
fakt, iż uczestnik
naruszył
obowiązującą regułę
ostrożności, nie
wystarcza do
przypisania mu
spowodowania
wypadku, jeżeli nie
zostało ustalone,
że wypadek jest
następstwem
naruszenia tej
właśnie reguły, a
nie wyniknął z
innej przyczyny
(Andrzej Marek,
Kodeks karny –
Komentarz, Lex
2007). W aktualnym
orzecznictwie Sądu
Najwyższego dla
oceny
odpowiedzialności
karnej za
przestępstwo
skutkowe za
najbardziej

przydatną uznaje się koncepcję obiektywnego przypisania skutku, która oprócz wykazania czysto fizykalnego przepływu informacji, bądź energii pomiędzy zachowaniem sprawcy, a zaistniałym skutkiem, wymaga także ustalenia na płaszczyźnie normatywnej i wykazania naruszenia reguł postępowania z dobrem prawnym oraz tego, by zaistniały przebieg kauzalny prowadzący do skutku był obiektywnie przewidywalny, tj. by był rozpoznawalny dla tzw. wzorca normatywnego wyposażonego w adekwatną wiedzę i doświadczenie życiowe (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.02.2012 r., II KK 193/12, opubl. Biul.SN 2012/9/11; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08.03.2000 r., III KKN 231/98, opubl. OSNKW 2000, z. 5-6, poz. 45; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.12.2000 r., IV KKN 509/98,

opubl. OSNKW 2001, z. 5-6, poz. 45; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.05.2002 r., V KK 21/02; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.10.2006 r., IV KK 290/06, opubl. R-OSNKW 2006, poz. 1866; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.08.2008 r., IV KK 187/11). Dlatego, stojąc na gruncie w/w koncepcji tzw. obiektywnego przypisania, w postępowaniu dotyczącym wypadku drogowego należy ustalić związek pomiędzy naruszeniem przez współuczestników ruchu – oskarżonego i pokrzywdzonego – określonych reguł bezpieczeństwa, a zmaterializowaniem się samego zdarzenia i zaistnieniem skutku, polegający na tym, że sprawca narusza tę regułę ostrożności, która miała zapobiec realizacji czynu zabronionego na tej drodze, na której w rzeczywistości on nastąpił (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.05.2009 r., II KK 306/09, opubl. OSNwSK 2010,z.1, poz. 1058).

Przy czym, zwrócić należy uwagę, iż na gruncie koncepcji obiektywnego przypisania skutku samo przyczynienie się do jego powstania nie jest wystarczające dla przypisania odpowiedzialności karnej za spowodowanie tego skutku. Dotyczy to w szczególności przypadków, gdy skutek jest następstwem działań dwóch albo więcej osób, z których każda narusza regułę ostrożności. W takim wypadku konieczne jest ustalenie, czy charakter naruszenia reguł ostrożności był porównywalny, jeżeli chodzi o istotność tych naruszeń w perspektywie bezpieczeństwa dla dóbr prawnych (co uzasadnia przypisanie skutku wszystkim podmiotom, które przyczyniły się do jego powstania), czy też naruszenie jednej z reguł miało dominujący wpływ na wystąpienie nieakceptowalnego ryzyka zaistnienia skutku, co

prowadziłoby do normatywnego przypisania skutku osobie, która dopuściła się takiego naruszenia. Zatem, punktem wyjścia dla wszelkich rozważań o odpowiedzialności karnej za przestępstwo materialne jest dążenie do ustalenia stopnia naruszenia reguł postępowania przez osoby współprzyczyniające się do wystąpienia skutku, choćby jedną z nich był sam pokrzywdzony. W każdym przypadku ustalenia, że to zarówno pokrzywdzony, jak i sprawca swoimi zachowaniami przyczynili się do wystąpienia skutku i naruszyli w płaszczyźnie normatywnej reguły postępowania z dobrem prawnym adekwatne w danych okolicznościach, sąd musi dogłębnie zweryfikować wzajemną relację stopnia tych naruszeń (tak też w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 03.03.2016 r., III KK 415/15, opubl. Legalis). Tym samym, stojąc na gruncie koncepcji tzw. obiektywnego przypisania, w

postępowaniu o czyn z art. 177 § 1 k.k., należy ustalić związek pomiędzy naruszeniem przez współuczestników ruchu – oskarżonego i pokrzywdzoną określonych reguł bezpieczeństwa, a zmaterializowaniem się samego zdarzenia i zaistnieniem skutku, polegający na tym, że sprawca narusza tę regułę ostrożności, która miała zapobiec realizacji czynu zabronionego na tej drodze, na której w rzeczywistości on nastąpił (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.12.2013 r., V KK 133/13, opubl. Legalis).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż gruntowna analiza zebranych w sprawie dowodów uprawnia do konkluzji, że pomiędzy zachowaniem oskarżonego M. J., a wypadkiem istnieje związek przyczynowy. W miejscu wypadku obowiązywała prędkość administracyjnie ograniczona do 50 km/h i dla takiej prędkości biegli

czynili wyliczenia. Tymczasem oskarżony poruszał się z prędkością powyżej administracyjnie dopuszczalnej, a zatem powyżej 50 km/h, gdyż jak oszacowano w wyniku dynamicznej symulacji komputerowej w programie V-sim w czasie manewru wyprzedzania poruszał się z prędkością około 80 km/h (max. 90 km/h).

Warunki atmosferyczne były dobre, była pora dzienna, a w miejscu zdarzenia droga przebiegała prostym, płaskim odcinkiem, zaś prędkość 50 km/h (obowiązująca w terenie zabudowanym) należy uznać za prędkość bezpieczną – zresztą temu właśnie służy ustalanie prędkości administracyjnie dopuszczonej na danym terenie, jest to prędkość, przy której w normalnych warunkach (a w chwili wypadku warunki od normalnych dla tej szerokości geograficznej i pory roku nie odbiegały)

kierowca ma
możliwość
panowania nad
pojazdem i
podejmowania
skutecznych
manewrów
obronnych. W tym
miejscu zaznaczyć
należy, iż na kanwie
tej sprawy Sąd
Rejonowy
prawidłowo nie dał
wiary oskarżonemu,
iż poruszał się z
prędkością
przepisową
nieznacznie
przyspieszając przy
wyprzedzaniu, co
zostało podważone
przez biegłego
opiniującego w
sprawie. Zaznaczyć
także należy, że –
jak wykazała biegła
– z wykonanych
symulacji wynika, że
najlepsze
przybliżenie dla
powypadkowego
miejscu zatrzymania
samochodów
uzyskano dla
prędkości kolizyjnej
samochodu (...) 80
km/h do 90 km/
h i odległości
jakiej potrzebował
kierujący na
zatrzymanie pojazdu
z tej prędkości w
granicach 27,5 - 40,5
m oraz prędkości
samochodu (...)10
km/h. Przynajmniej
wszystkim – jak
logicznie wywiodła
biegła – droga
potrzebna na

zatrzymanie pojazdu
wynosiła 27,3 m.
Jednocześnie zatem
zważyć należy, że
jakkolwiek
przekroczenie
prędkości
dopuszczalnej przez
kierującego
pojazdem S.
jakkolwiek nie
pozostawało w
bezpośrednim
związku
przyczynowym, tym
niemniej dało
podstawy do
przypisania mu
błędu w taktyce
jazdy, co
pozostawało w
związku z
możliwością
uniknięcia wypadku
lub co najmniej
zmniejszenia jego
skutków.

Reasumując,
zdaniem Sądu
Okręgowego, w
wyniku analizy
zebranych w sprawie
dowodów
osobowych, a
mianowicie
wyjaśnień
oskarżonego M.
J., oraz zeznań
świadków J. M. i P.
C., w takim zakresie,
w którym ich
depozycje
wzajemnie ze sobą
korelują, są
przekonujące i
jednocześnie
korespondują z
dowodami
nieosobowymi, a w

tym opinią biegłej z zakresu technicznej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych uzyskaną w postępowaniu odwoławczym oraz z opinią z zakresu medycyny, istnieją podstawy do uznania oskarżonego za winnego przestępstwa, polegającego na tym, że w dniu 10 sierpnia 2020 roku około godziny 09:50 na drodze publicznej (...) w miejscowości Ł., powiat (...), woj. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) popełnił błąd w taktyce jazdy poprzez przekroczenie prędkości dopuszczalnej na obszarze zabudowanym o co najmniej 30 km/h, czym przyczynił się do zderzenia z wykonującą manewr skrętu w lewo kierującą pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) B. M., w wyniku

<p>czego na skutek zderzenia pojazdów doszło do tzw. dachowania pojazdu marki F. (...), co skutkowało ciężkimi obrażeniami ciała stwierdzonymi u B. M., które spowodowały jej zgon w dniu 17 sierpnia 2020 roku w (...) Szpitalu (...) w Ł., to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 k.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od postawionego mu zarzutu, alternatywnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek co do zasady niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>			

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy rozstrzygnięć zawartych w punktach 3-6 zaskarżonego wyroku w zakresie nie podlegającym modyfikacji orzeczeniem sądu odwoławczego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wyrok we wskazanym zakresie słuszny i sprawiedliwy.</p>		

Przy wymiarze środka karnego za przypisane oskarżonemu M. J. przestępstwo trzeba mieć na względzie to, że bezpieczeństwo i porządek na drogach w największym stopniu zależne są od uczestników ruchu. Zachowania godzące w owo bezpieczeństwo muszą więc być należycie (współmiernie do zawinienia i okoliczności przedmiotowych) represjonowane. Stąd też okres, na jaki sąd orzeka ten środek, winien odpowiadać przede wszystkim potrzebie prewencyjnego i wychowawczego oddziaływania, a pośrednio też i odbioru orzeczenia sądowego jako słusznego, w kontekście stopnia zawinienia oskarżonego.

W aspekcie powyższego, podzielić należało stanowisko Sądu pierwszej instancji co do zasadności orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w

strefie ruchu
lądowego w
wymiarze 2 lat.
Jest oczywistym, że
celem rzezonego
środka karnego
jest zapewnienie
bezpieczeństwa na
drogach, zmuszenie
osób naruszających
zasady
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym do
ich przestrzegania w
przyszłości, ale także
i przekonanie innych
uczestników tego
ruchu o potrzebie
bezwzględnego
podporządkowania
się ustanowionym
regułom. Ratio legis
środka karnego
zakazu prowadzenia
pojazdów
mechanicznych w
strefie polega na
tym by osoby
nieprzestrzegające
zasad
bezpieczeństwa
ruchu z braku
wyobraźni, czy też
poczucia
odpowiedzialności
były z ruchu
tego wyłączone i
to na odpowiedni
okres czasu. Jest
to najskuteczniejszy
sposób zapewnienia
bezpieczeństwa na
drogach (poza
nieustanną edukacją
kierujących i innych
uczestników ruchu
drogowego),
zmuszenia
naruszających
zasady

bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości tudzież przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania ustanowionym w tej mierze regułom (por. także wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 29.10.2015 roku, II Ka 385/15, Lex nr 1917507). Oskarżony swym zachowaniem umyślnie naruszył przepisy ruchu drogowego, poruszając się z prędkością o co najmniej 30 km/h wyższą niż dopuszczalna w obszarze zabudowanym, popełniając w ten sposób błąd w taktyce jazdy i przyczyniając się do wypadku komunikacyjnego, w następstwie którego, pokrzywdzona B. M. doznała ciężkich obrażeń ciała, skutkujących jej śmiercią. Dodatkowo zatem okolicznością o wydźwięku obciążającym oskarżonego, jest niewątpliwie tragiczny skutek wypadku, w którym zginęła 64 - letnia kobieta. Wprawdzie

podstępny nie był dotychczas karany, niemniej jednak jako kierujący winien podejmować działania, które mają na celu zapewnienie bezpieczeństwa innym osobom, a nie lekceważyć obowiązujące zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym (czy to w sposób umyślny, czy też nieumyślny). W tych okolicznościach dwuletni wymiar zakazu wobec oskarżonego, będzie surową represją dla niego (szczególnie w kontekście ciężących na nim zobowiązań zawodowych, rodzinnych i finansowych), wzbudzając przy tym odpowiednią refleksję i wyrabiając właściwe nawyki w kierunku przestrzegania obowiązujących zasad w ruchu drogowym. Okoliczności powyższe przemawiają za uznaniem, iż kara wolnościowa (1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 3 lat) i zakaz na wskazanym poziomie będą adekwatne do stopnia społecznej

szkodliwości czynu
oskarżonego oraz
do stopnia jego
zawinienia.

Pamiętać należy, iż
oskarżony
przyczynił się do
wypadku na skutek
przekroczenia
prędkości co w
świetle tragicznego
skutku w postaci
śmierci
pokrzywdzonej
wymaga stosownego
napiętnowania.

Inkryminowane
zachowanie
oskarżonego, a
mianowicie
naruszenie jednych
z podstawowych w
ruchu drogowym
zasad –
przekroczenie
dopuszczalnej
prędkości - które to
przyczyniło się do
zaistnienia wypadku
drogowego o
dramatycznym
skutku, w postaci
śmierci kierującej
B. M., podważa
dotychczasowe
zaufanie do niego
jako do osoby
bezpiecznie
prowadzącej pojazd,
świadcząc o tym, że
jego uczestnictwo w
ruchu w charakterze
kierowcy nie daje
pełnej gwarancji
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym,
a tym samym
jednoznacznie
przemawia za
czasowym

pozbawieniem go
uprawnień do
kierowania
pojazdami
mechanicznymi.

Oskarżony
poruszając się z
prędkością
przekraczającą o
co najmniej 30
km/h prędkość
dopuszczalną, nie
zważał w sposób
szczególny ani na
bezpieczeństwo
własne ani innych
użytkowników
drogi. Nadmierna
prędkość
uniemożliwiła mu
bezpieczne
zareagowanie na
sytuację na drodze.
Choć zasadniczą
zatem przyczyną
inkryminowanego
zdarzenia było
zachowanie
nieżyjącej
pokrzywdzonej,
niemniej jednak,
gdyby oskarżony
jechał z dozwoloną
prędkością czyli
50 km/h, miałby
możliwość
uniknięcia wypadku
poprzez zatrzymanie
pojazdu, co
zapobiegłoby
uderzeniu w pojazd
marki F. (...),
którym poruszała się
pokrzywdzona. Tak
więc w wyniku
przekroczenia zasad
ruchu drogowego
przez podsądnego,
doszło do zdarzenia

drogowego, w
konsekwencji
którego
pokrzywdzona
doznała szeregu
obrażeń ciała i
zmarła. Tym samym
oczywiste jest, że
gdyby do
zachowania
oskarżonego
polegającego na
prowadzeniu przez
niego pojazdu z
nadmierną
prędkością, która
uniemożliwiła mu
podjęcie skutecznej
reakcji na zaistniałą
sytuację drogową,
nie doszło, to do
wypadku również
by nie doszło.
W tym stanie
rzeczy mimo, że
czyn był zdarzeniem
epizodycznym w
dotychczas
nienagannym życiu
oskarżonego, to
jednak okoliczności
jego popełnienia
determinowały
potrzebę orzeczenia
zakazu prowadzenia
pojazdów.
Oskarżony wykazał
się na tyle
nieodpowiedzialną
postawą i
lekceważącym
podejściem do
przepisów ruchu
drogowego, że
należy przyjąć, iż
jego uczestnictwo w
ruchu w charakterze
kierowcy nie daje
pełnej gwarancji
bezpieczeństwa w

ruchu drogowym. Mając przy tym na względzie zarówno ogólne dyrektywy wymiary środków karnych, jak i funkcję prewencyjną zakazu prowadzenia pojazdów, orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres 2 lat jest wystarczający do osiągnięcia wobec oskarżonego celów ukarania.

Wskazać jednocześnie należy, że utrudnienia związane z pozbawieniem oskarżonego możliwości kierowania pojazdem tudzież ryzyko utraty przez niego pracy stanowią naturalną dolegliwość nałożonej sankcji. Sytuacja w jakiej obecnie oskarżony się znajduje jest wyłącznie wynikiem jego lekkomyślnego i nieodpowiedzialnego zachowania. Poza tym należy pamiętać, że podstawową funkcją analizowanego środka karnego jest prewencyjne oddziaływanie wobec społeczeństwa

(ochrona przed nieodpowiedzialnym i zagrażającym pozostałym uczestnikom ruchu kierowcą), dlatego względem powyższych również wykluczał uchylenie rzeczonego środka karnego.

Podzielić należało również stanowisko Sądu pierwszej instancji co do zasadności orzeczenia wobec oskarżonego środka kompensacyjnego w postaci częściowego zadośćuczynienia w kwotach po 10.000 złotych na rzecz pokrzywdzonych W. M. i J. M. i nie ma podstaw do jego korekty w tym względzie. Zauważyć należy, iż wskutek przedmiotowego wypadku pokrzywdzeni stracili odpowiednio żonę i matkę. Nie sposób nie dostrzec, że z niekwestionowanych relacji pokrzywdzonego J. M. wynika, że przed zdarzeniem B. M. licząca 64 lata była osobą nad wyraz sprawną fizycznie i miała mu pomagać w opiece nad małoletnimi córkami, a śmierć mamy była dla

niego i jego rodziny
traumatycznym
przeżyciem
(pokrzywdzony
korzystał z pomocy
psychologa).
Przedmiotowy
wypadek zmienił
sposób
funkcjonowania
pokrzywdzonego i
zmusił do
korzystania z
pomocy psychologa.
Natomiast jego
ojciec W. M.
wskutek nałożenia
się problemów z
ciśnieniem na
przedmiotowe
tragiczne
wydarzenia miał
wylew, zrezygnował
z pracy i utrzymuje
się z emerytury w
wysokości 1400 -
1500 złotych.

A zatem analizując
zdarzenie będące
przedmiotem osądu
w aspekcie krzywdy,
jakiej doznali
pokrzywdzeni,
uwzględniając
również sytuację
osobistą, rodzinną i
finansową
oskarżonego, w
tym konkretnym
przypadku, istnieją
zatem indywidualne
i szczególne względy
przemawiające za
słusznością takiego
ukształtowania
środka
kompensacyjnego w
wysokości
określonej przez Sąd

pierwszej instancji, która jest zdeterminowana charakterem i rozmiarem krzywd doznanych przez pokrzywdzonych W. M. i J. M. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29.06.2017 r., II AKa 203/17, L., wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11.04.2019 r., II AKa 23/19, Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20.12.2018 r., II AKa 332/18, Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 01.12.2017 r., II AKa 390/17, Legalis, wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 19.07.2017 r., III K 108/17, Legalis).

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Sąd odwoławczy dokonał zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. J. w punkcie 1 wyroku, a opisanego w akcie

oskarżenia uznając go za winnego tego, że w dniu 10 sierpnia 2020 roku około godziny 09:50 na drodze publicznej (...) w miejscowości Ł., powiat (...), woj. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) popełnił błąd w taktyce jazdy poprzez przekroczenie prędkości dopuszczalnej na obszarze zabudowanym o co najmniej 30 km/h, czym przyczynił się do zderzenia z wykonującą manewr skrętu w lewo kierującą pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) B. M., w wyniku czego na skutek zderzenia pojazdów doszło do tzw. dachowania pojazdu marki F. (...), co skutkowało ciężkimi obrażeniami ciała stwierdzonymi u B. M., które spowodowały jej zgon w dniu 17 sierpnia 2020 roku w (...) Szpitalu (...) w Ł., wyczerpującego

dyspozycję art. 177 § 2 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 177 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Zwięźle o powodach zmiany

Przyczyny zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu szczegółowo wskazane w punkcie 3.1.

W kwestii orzeczonej wobec oskarżonego kary, zważywszy na stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu M. J. w wyroku sądu odwoławczego stwierdzić należy, iż kara 1 roku pozbawienia wolności o charakterze wolnościowym jest karą sprawiedliwą. Wskazać należy, że w art. 115 § 2 k.k. zdefiniowano przesłanki oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Ma to
fundamentalne
znaczenie dla
właściwego
stosowania prawa
karnego. Określenie
przesłanek
(faktorów)
decydujących o
stopniu społecznej
szkodliwości czynu
wskazuje, że
ustawodawca przyjął
dominującą w
doktrynie teorię
przedmiotowo –
podmiotową, zwaną
też kompleksową,
odrzucając tzw.
teorię całościową
(czyli
uniwersalistyczną),
która w różnych jej
odmianach
uwzględniała
osobowość sprawcy,
jego dotychczasowy
tryb życia, uprzednią
karalność,
nagminność
przestępstw itp.
Przy ocenie zaś
stopnia społecznej
szkodliwości Sąd
bierze pod uwagę
zarówno
okoliczności
przedmiotowe, jak
i podmiotowe. Do
okoliczności
przedmiotowych,
mających wpływ na
ocenę społecznej
szkodliwości, należy
zaliczyć rodzaj i
charakter
naruszonego dobra
(im cenniejsze dobro
tym wyższa
szkodliwość),

rozmiaru wyrządzonej lub grożącej szkody (im większa szkoda tym wyższa szkodliwość), wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, czy rodzaj naruszonych reguł ostrożności (im ważniejsze społecznie są te reguły, tym wyższa szkodliwość). Do okoliczności podmiotowych również ważnych dla oceny społecznej szkodliwości czynu, zaliczyć należy w szczególności zamiar (zamiar bezpośredni, a zwłaszcza przemyślany, znamionuje wyższą szkodliwość, zaś zamiar ewentualny, niekiedy powstały przypadkowo pod wpływem emocji czy impulsu, wskazuje na szkodliwość niższą - nadto motywację, a więc im motywy czynu są bardziej naganne, niskie, godne potępienia, tym wyższa szkodliwość. I przeciwnie czyn wpływający z motywacji zasługującej na uwzględnienie, z jakichś szlachetnych pobudek wskazuje na mniejszą społeczną

szkodliwość). Na stopień społecznej szkodliwości przestępstwa nie mają wpływu właściwości i warunki osobiste sprawcy, środowiskowa opinia o nim, jego wiek, dotychczasowy i obecny tryb jego życia (w tym uprzednia niekaralność sprawcy), a także okoliczności, które pojawiły się po popełnieniu czynu, a mianowicie takie jak przyznanie się sprawcy do winy, a nawet dobrowolne naprawienie przez sprawcę szkody wyrządzonej przestępstwem (rekompensata), wyrażona przez niego skrucha, czy też ewentualne pogodzenie się z pokrzywdzonym. Są to bowiem okoliczności mające pierwszoplanowe znaczenie przy ustaleniu ewentualnego wymiaru kary oraz przy badaniu podstaw pozytywnej prognozy kryminologicznej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 roku, V KK 1/08, Legalis 107488). A więc,

choć okoliczności te sąd uwzględnia przy wymiarze kary i orzekaniu środków karnych oraz stosowania probacji, to jednak nie w aspekcie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, który nie jest jedynym wyznacznikiem orzekanej kary lub środków probacyjnych.

Trafnie przyjmuje się zatem, że wszystkie z wymienionych w art.115 § 2 k.k. okoliczności związane są z czynem, jego stroną przedmiotową i podmiotową. Nie są to natomiast okoliczności dotyczące sprawcy (...).” Ustalenie stopnia społecznej szkodliwości czynu może nastąpić wyłącznie na podstawie oceny samego czynu, a nie na podstawie oceny jego sprawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28.01.1998 r., II Aka 245/99, Biul. Prok. Apel. 1999, nr 8).

Reasumując, wszechstronna analiza elementów podmiotowych i przedmiotowych,

składających się na kompleksową ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, doprowadziła Sąd Odwoławczy do wniosku o tym, że kara na poziomie 1 roku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełni cele zarówno ogólnoprewencyjne, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wyeksponować należy, że oskarżony po zdarzeniu zachował wszelkie środki ostrożności, nade wszystko, podjął działania ukierunkowane na zabezpieczenie pokrzywdzonej próbując wraz z przybyłymi na miejsce okolicznymi mieszkańcami, dostać się do kierowanego przez nią pojazdu i udzielić jej pomocy. Jednakowoż zważyć też należy, iż okoliczności wypadku, a mianowicie spowodowanie go na skutek umyślnego naruszenia zasad ruchu drogowego poprzez przekroczenie prędkości i

przyczynienie się do zderzenia z wykonującą manewr skrętu pokrzywdzoną B. M., której nieprawidłowe zachowanie jako kierującej pojazdem F. (...) było zasadniczą przyczyną zaistnienia wypadku, a jednocześnie okazała się być jego jedyną ofiarą, gdyż na jego skutek zmarła, niewątpliwie wpływają na uznanie, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego ocenić należy jako wysoki.

Zapewnienie bezpieczeństwa na drogach zależy w dużej mierze od stanowczej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na przestępcze łamanie zasad ruchu drogowego. Z tego powodu, względy prewencji ogólnej przemawiają za surowym sankcjonowaniem umyślnego naruszanie elementarnych reguł ruchu drogowego, stojących na straży życia i zdrowia ludzkiego, tak jak to ma miejsce w przedmiotowej

sprawie. Z tych też względów karą wyważoną i sprawiedliwą będzie kara w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności. Przy czym, mając na względzie powyższe oraz dotychczasową niekaralność oskarżonego było możliwe wymierzenie mu jej z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania na okres próby 3 lat. Tylko taka może zrealizować wszystkie cele kary i jest zgodna z kryteriami sądowego wymiaru kary zawartymi w art. 53 k.k., a więc jest ze wszech miar sprawiedliwa.

Zważywszy na szczególne okoliczności tej przedmiotowej sprawy, dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności spowoduje, że czyn oskarżonego będzie zdarzeniem epizodycznym w jego dotychczasowym życiu. Biorąc pod uwagę wszystkie, szczegółowo wymienione wyżej

okoliczności i
dolegliwości
związane z
niniejszym
postępowaniem
karnym, zdaniem
sądu odwoławczego,
będą one dla
oskarżonego
wystarczającą
przestrogą przed
ponownym
popelnieniem czynu
zabronionego oraz
ukierunkują go na
dążenie do
podejmowania w
swym dorosłym
życiu przemyślanych
decyzji i dążenia
do unikania sytuacji
rodzących
odpowiedzialność
karną. Podkreślić
należy, iż w
przypadku
oskarżonego
uwzględniono takie
okoliczności, jak
fakt, że stopień
naruszenia reguł
ostrożności był
znaczny, albowiem
oskarżony uchybił
zasadom
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym
o fundamentalnym
znaczeniu, wskutek
wypadku
pokrzywdzona na
skutek dotkliwych
obrażeń zmarła
oraz dotychczasową
niekaralność
oskarżonego (którą
niewątpliwie należy,
w tym konkretnym
przypadku zestawić
z wiekiem

<p>oskarżonego – 32 lata oraz faktem, że oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia). Szczegółowe przesłanki dotyczące oskarżonego uzasadniają postawioną wobec niego dodatnią prognozę kryminologiczną. Postawa oskarżonego z punktu widzenia przyjętego przez porządek prawny systemu aksjologicznego jest generalnie pozytywna i nie ma potrzeby jej korygowania poprzez wymierzenie surowszej kary.</p>		
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
5.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Sąd Okręgowy na podstawie art. 635 k.p.k. i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 663 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego M. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty za	

drugą instancję i kwotę 4.326,36 złotych tytułem zwrotu wydatków (to jest tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń oraz tytułem kosztów opinii biegłego) związanych z postępowaniem odwoławczym. Bowiem oskarżony jest osobą młodą, z zawodu technikiem mechanikiem i prowadzi działalność gospodarczą, ma na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci, a więc przy wykazaniu minimum dobrej woli oraz chęci będzie w stanie uiścić należności na rzecz Skarbu Państwa (tym bardziej, że istnieje możliwość uregulowania kosztów sądowych w formie ratalnej). Zatem obciążenia na poziomie ukształtowanym orzeczeniem sądu odwoławczego będą współmierne do wagi czynu przypisanego mu czynu i będą stanowiły dla niego dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, jak i

	jego możliwości finansowych.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. J..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 31 maja 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 851/20.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------